

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/25/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111244382
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Javorčíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1111244382.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Javorčíkovej a členiek senátu Mgr. Barbory Bartekovej a JUDr. Edity Szabovej, v právnej veci navrhovateľky: T. J., Z.. XX.X.XXXX, B. U. XX, B., zastúpenej advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners s.r.o., so sídlom Radlinského 2, Bratislava, IČO: 35 955 341, proti odporcovi: Slovenská republika, v mene ktorej koná Národná banka Slovenska, so sídlom ul. Imricha Karvaša 1, Bratislava, IČO: 30 844 789, o náhradu škody vo výške 1.541,96 eur s prísl., o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I v Bratislave zo dňa 10.9.2014, č.k. 12C/176/2011-209 a proti uzneseniam zo dňa 5.11.2014, č.k. 12C/176/2011-244 a zo dňa 10.12.2014, č.k. 12C/176/2011-250, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I v Bratislave zo dňa 10.9.2014, č.k. 12C/176/2011-209 v napadnutej časti p o t v r d z u j e .

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

II. Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Bratislava I v Bratislave zo dňa 5.11.2014, č.k. 12C/176/2011-244 p o t v r d z u j e .

III. Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Bratislava I v Bratislave zo dňa 10.12.2014, č.k. 12C/176/2011-250 p o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

K výroku I.:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa (v prvom výroku) zamietol návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Zároveň (druhým a tretím výrokom) zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala voči odporcovi náhrady škody vo výške 1.541,96 eur s úrokom z omeškania titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska (ďalej len NBS) podľa § 9 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a o trovách prvostupňového konania rozhodol tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu v merite veci odôvodnil právne ust. § 3 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, a § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení účinnom v rozhodnom čase. Vecne svoje rozhodnutie súd odôvodnil tým, že navrhovateľka v konaní nepreukázala namietaný nesprávny úradný postup odporcu, ako jeden z troch podmienok vzniku zodpovednosti za vznik škody.

Navrhovateľka nesprávny úradný postup odporcu špecifikovala ako: 1. oneskorené zistenie neaktuálnosti údajov zahrnutých do Prospektu investície a tým spôsobenej neplatnosti Prospektu investície a následné oneskorené zakázanie činnosti Družstva; 2. prijatie nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zisteníach v prerokovaní nedostatkov; 3. prijatie nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení obchodníka pri činnosti voči družstvu.

K tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu odporcu spočívajúcemu v oneskorenom zistení neaktuálnosti údajov zahrnutých do Prospektu investície a následného oneskorenia zákazu činnosti Družstva, súd prvého stupňa uviedol, že dohľad NBS nad činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt bol regulovaný zákonom č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch. Družstvo bolo oprávnené vypracovať podnikateľský plán pre svoje podnikanie a následne tiež prospekt investície, ktorý bol na základe žiadosti Družstva schválený Úradom pre finančný trh. Úrad pre finančný trh nebol povinný preverovať pravdivosť ani hodnovernosť údajov uvedených v prospekte investície s výnimkou identifikačných údajov vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt a oprávnenosti osôb podpisujúcich prospekt investície. Podľa § 128 ods. 1 písm. h) zákona č. 566/2001 Z.z. za pravdivosť údajov v prospekte investície zo zákona zodpovedá a zodpovedal štatutárny orgán vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt. Dohľad nad činnosťou vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt vykonával v obmedzenom, resp. vymedzenom rozsahu, spočívajúcom v kontrole tých povinností uložených vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt zákonom a to zverejnenie schváleného Prospektu investície pred začatím verejnej ponuky (§ 126 ods. 2, § 127 ods. 1 zákona č. 566/2001 Z.z.), aktuálnosť prospektu investície počas lehoty platnosti - trvania verejnej ponuky, plnenie informačných povinností vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt (§ 130 zákona č. 566/2001 Z.z.), splnenie povinnosti predložiť na posúdenie oznámenie o verejnej ponuke majetkových hodnôt, dodržiavanie zákazu poskytovať úvery a pôžičky z peňažných prostriedkov zhromaždených od verejnosti (§ 126 ods. 5 zákona č. 566/2001 Z.z.). Až od 1.6.2010 išlo aj o dodržiavanie schváleného prospektu investície (novelizovaný § 129 ods. 3 zákona č. 566/2001 Z.z.). NBS v súvislosti s výkonom dohľadu nad Obchodníkom s CP v roku 2007 boli predložené aj údaje o štruktúre majetku družstva k 31.12.2005 a k 31.12.2006, pričom boli zistené nedostatky v oblasti dodržiavania prospektu investície. Podľa zákona č. 566/2001 Z.z. v relevantnom znení účinnom v roku 2007, však nebolo možné vyhlasovateľovi majetkových hodnôt uložiť sankciu za nedodržiavanie prospektu investície a ani za jeho neaktualizovanie, pretože táto povinnosť v predmetnom období nebola vyhlasovateľovi uložená zákonom. NBS ako štátny orgán môže podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR konať iba na základe ústavy, v jej medziach a rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, a teda nemohla si ako dohliadajúci orgán svojvoľne prisvojiť kompetencie nad rámec zákonnej úpravy. Povinnosť aktualizácie Prospektu investície sa vzťahovala primárne na Družstvo, ktoré malo v takom prípade vypracovať dodatok Prospektu investície a predložiť ho na schválenie NBS. Ak štatutárny orgán Družstva nesplnil povinnosť a o nových významných skutočnostiach nepredložil dodatok k Prospektu investície, NBS mohla tieto skutočnosti zistiť až s určitým časovým odstupom, najmä pri plnení zákonom uloženej periodickej informačnej povinnosti Družstva. Štatutárny orgán Družstva počas celej doby verejnej ponuky zodpovedal za pravdivosť a úplnosť údajov v Prospekte investície (§128 ods. 1 písm. h) zákona č. 566/2001 Z.z.), pričom schválenie Prospektu investície nemalo za následok aj schválenie Zmluvy o riadení portfólia, ktorá bola zaradená do zoznamu zmlúv zabezpečujúcich odbyt výrobkov vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt alebo realizáciu poskytovaných služieb, ktoré poskytuje (§ 128 ods. 1 písm. a/ bod 10 zákona č. 566/2001 Z.z.); NBS nemala právomoc vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva. Družstvo až do 15.4.2010, kedy požiadalo o preskúmanie postupu Obchodníka s CP, nesignalizovalo NBS zhoršenie jeho finančnej situácie, príp. nedostatky v činnosti Obchodníka s CP. Pri výkone dohľadu na mieste samom v dňoch 20.4. do 6.5.2010 NBS zistila zmeny v údajoch v Prospekte investície, ktoré by mohli ovplyvniť hodnotenie majetkových hodnôt, s následkom neaktuálnosti Prospektu investície, nie však jeho neplatnosti, pretože zo žiadnych ustanovení zákona č. 566/2001 Z.z. nevyplýva neplatnosť Prospektu investície pre neaktuálnosť jeho údajov. NBS vyzvala Družstvo na predloženie žiadosti o schválenie dodatku Prospektu investície. Ako vyplýva z rozhodnutia NBS zo dňa 26.8.2010, č. H.-XXXX/X-X/XXXX, Družstvo predmetnú žiadosť NBS síce predložilo, táto však neobsahovala všetky náležitosti podľa zákona č. 747/2004 Z.z., pričom rovnaké nedostatky mal aj dodatok Prospektu investície v zmysle zákona č. 566/2001 Z.z., a tieto neboli i napriek viacnásobnému predĺženiu lehoty na doplnenie žiadosti a dodatku odstránené a konanie bolo zastavené. Medzičasom NBS iniciovala konanie o uložení sankcie podľa § 144 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z.z. za porušenie

ustanovení § 129 ods. 3 citovaného zákona, ktoré ukončila vydaním rozhodnutia dňa 30.5.2011 č. H.-XXXXX-X/XXXX, ktorým zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt. Je teda zrejme, že NBS konala v rámci svojich oprávnení stanovených zákonom a súd v jej postupe nezistil nesprávny úradný postup.

K tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu odporcu spočívajúcemu v prijatí nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zisteníach v prerokovaní nedostatkov, súd uviedol, že predmetom konania je nesprávny úradný postup NBS vo vzťahu k Družstvu, a nie Obchodníka s CP. Navrhovateľka nebola v žiadnom záväzkovom či inom vzťahu s Obchodníkom s CP. Účastníkom takého vzťahu vzniknutého na základe zmluvy o riadení portfólia bolo len Družstvo, a preto z tohto právneho vzťahu potom vyplývali práva a povinnosti len jeho účastníkom. Ako už bolo uvedené, dohľad NBS bol limitovaný zákonom č. 566/2001 Z.z., a preto informácie a podklady, ktoré mala NBS zisťovať v rámci predmetu dohľadu podľa § 135 ods. 2 a § 137 ods. 2 zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade, sa vzťahovali výlučne ku konkrétnemu druhu dohliadaného subjektu, v danom prípade Družstvu, ako vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt, so zohľadnením jemu zákonom vymedzených povinností. Zákon Družstvu neukladal povinnosti v oblasti obmedzenia a rozloženia rizika, prípadne krytia rizika. NBS na základe údajov o štruktúre majetku Družstva k 31.12.2005 a 31.12.2006 síce zistila nedostatky v oblasti dodržiavania Prospektu investície, avšak podľa právnej úpravy platnej v danom období roka 2007 nemohla uložiť Družstvu sankciu, pretože povinnosť dodržiavať Prospekt investície sa v tom čase na vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt nevzťahovala. NBS, ako štátny orgán, ktorého činnosť je všeobecne regulovaná článkom 2 ods. 2 Ústavy SR, nemohla konať nad rámec, rozsah a spôsob stanovený zákonom, a preto zistené nedostatky a nezrovnalosti v činnosti Družstva prerokovala na stretnutí s členmi štatutárneho orgánu Družstva dňa 24.8.2007 a súčasne dala odporúčania na nápravu tohto stavu. NBS v danom období (po 24.8.2007) preto nemohla pristúpiť k uloženiu peňažnej sankcie, pozastaviť alebo zakázať predaj majetkových hodnôt za nedodržiavanie Prospektu investície podľa § 144 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z.z., ktoré oprávnenia použila pri zistení neaktuálnosti Prospektu investície po 1.6.2010.

K tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu odporcu spočívajúcemu v prijatí nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení obchodníka pri činnosti voči Družstvu súd uviedol, že z listinných dokladov - rozhodnutí NBS o uložení pokuty vo výške 500.000,- Sk (rozhodnutie zo dňa 8.1.2008, č. H. XXXX/X/XXXX), vo výške 300.000,- Sk (rozhodnutie zo dňa 20.8.2008, č. H.-XXXX-X/XXXX), je zrejme, že NBS činnosť Obchodníka s CP sledovala. Nebolo jej povinnosťou informovať Družstvo o výsledných zisteníach. Zákon č. 747/2004 Z.z. o dohľade totiž ustanovuje v § 2 ods. 2, že dohľad nad dohliadanými subjektmi je neverejný a konanie pred NBS vo veciach dohľadu rovnako neverejné. Preto je účastníkom konania v konaní o uložení pokuty alebo inej sankcie alebo opatrenia na nápravu len dohliadaný subjekt alebo iná osoba, ktorej sa má pokuta, prípadne sankcia uložiť. Vzhľadom na záväzkový vzťah medzi Obchodníkom s CP a Družstvom, založený Zmluvou o riadení portfólia, bolo primárne povinnosťou Družstva, ktoré malo všetky dostupné informácie o činnosti Obchodníka s CP, aby zabezpečilo priamu kontrolu plnenia jeho povinností a dohľad nad jeho činnosťou voči Družstvu. V tomto smere potom nemožno zanedbať ani povinnosti samotnej navrhovateľky, ktorá sa ako členka Družstva mala aktívne a včas zaujímať o svoje práva a ich výkon voči Družstvu a jeho orgánom, v zmysle zásady „práva patria bdelym“ a zamedziť tak znehodnoteniu, príp. nevykonalosti svojich majetkových a iných práv súvisiacich s Družstvom.

Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku tiež uviedol, že ďalšie podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, vznik škody a príčinnú súvislosť s nesprávnym úradným postupom, už z dôvodu hospodárnosti konania nemusel skúmať, pretože všetky tri vyššie uvedené podmienky musia byť pre úspešné uplatnenie práva splnené súčasne. Podľa súdu však navrhovateľka nepreukázala ani tieto podmienky. Navrhovateľka za škodu, ktorá jej mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom odporcu, označila sumu 1.541,96 eur, ako Družstvom nevyplatený vyrovnací podiel po zániku jej členstva v Družstve dňa 2.2.2011, splatný do 2.8.2011. Súd mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že navrhovateľka sa stala členkou Družstva **PODIELOVÉ DRUŽSTVO SLOVENSKÉ INVESTÍCIE** rozhodnutím predstavenstva Družstva o prijatí za člena družstva zo dňa 9.1.2008 a vystupovala pod poradovým číslom člena 12750. Do Družstva vložila členský vklad. Dňa 10.1.2011 doručila Družstvu žiadosť o zrušenie členského podielu a požiadala Družstvo o vyplatenie vyrovnacieho podielu vo výške 1.541,96 eur. Potvrdením o zániku členstva v Družstve a o vzniku nároku na vyrovnací podiel mal súd za preukázané, že členstvo v Družstve navrhovateľke zaniklo dňa 2.2.2011 a navrhovateľke vzniklo právo voči Družstvu na vyplatenie vyrovnacieho podielu

vo výške 1.541,96 eur, ktoré bolo splatné do 2.8.2011. Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11.4.2011, sp. zn. 3K 95/2010, bol na majetok Družstva vyhlásený konkurz a do funkcie správcu bol ustanovený F. F. E.. Veritelia Družstva boli vyzvaní na prihlásenie pohľadávok v lehote 45 dní odo dňa vyhlásenia konkurzu. Navrhovateľka si predmetnú pohľadávku prihlásila v konkurze, ale tá bola správcom konkurznej podstaty v celom rozsahu popretá. Preto podala incidenčnú žalobu na určenie oprávnenosti jej pohľadávky. Konanie je vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8Cbi 97/2011, a nie je ešte právoplatne skončené. Podľa súdu sa navrhovateľka ako bývalá členka Družstva, s ktorým bola v právnom vzťahu, a z ktorého jej v dôsledku zániku členstva vzniklo právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu, prioritne musí domáhať zaplataenia svojej pohľadávky voči Družstvu, nakoľko Družstvo je vo vzťahu k nej v pozícii dlžníka/povinného. Navrhovateľka si svoj nárok voči Družstvu aj skutočne uplatnila v konkurznom konaní, vyhlásenom na majetok Družstva. V čase rozhodovania súdu navrhovateľka nepreukázala bezúspešnosť uplatňovania svojich práv voči Družstvu, nakoľko konanie o jej incidenčnej žalobe voči správcovi konkurznej podstaty úpadcu - Družstvu, nie je doposiaľ právoplatne skončené. Z vyjadrenia správcu konkurznej podstaty úpadcu - Družstva zo dňa 17.7.2014 mal súd za preukázané, že ani konkurzné konanie nie je právoplatne skončené, keď je vedených približne 200 súdnych konaní, z ktorých väčšina je tvorená uplatnenými nárokmi z odporovateľných úkonov vykonaných pred vyhlásením konkurzu, ktorými boli niektorí veritelia úpadcu uspokojení na úkor ostatných veriteľov úpadcu. Okrem toho sú vedené i konania, ktorých cieľom je prinavrátanie majetkového vplyvu úpadcu nad majetkom, ktorý bol spolufinancovaný z prostriedkov úpadcu a ktorý bol v čase pred vyhlásením konkurzu zo sféry jeho vplyvu odstránený podozrivými právnymi úkonmi. Je teda zrejmé, že toho času nie je možné ustáliť majetok úpadcu - Družstva, s ktorým bola navrhovateľka v záväzkovom vzťahu a z ktorého majetku by mala byť uspokojená jej pohľadávka uplatňovaná i v prebiehajúcom konaní, titulom náhrady škody za nesprávny úradný postup. Na základe uvedeného súd nemohol ustáliť, či navrhovateľke škoda vôbec vznikla a v akej výške. Súd zdôraznil, že tieto okolnosti sú rozhodné pre konanie o nároku navrhovateľky na náhradu škody voči štátu, a preto dospel aj k záveru, že predmetný žalobný návrh bol podaný predčasne. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 199/2005 a rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 1404/2004, podľa ktorých nárok na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb., ako aj zákona č. 514/2003 Z.z., môže byť v občianskom súdnom konaní úspešne uplatnený voči štátu až vtedy, ak nemožno dosiahnuť uspokojenie pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi iným titulom, napr. titulom vydania bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Preto, ak má navrhovateľka pohľadávku voči subjektu, ktorý ju získal ako prospech a má povinnosť tento prospech vydať, resp. kým nepreukázala bezúspešné domáhanie sa úhrady pohľadávky voči dlžníkovi, nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu, podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a tým ani predpoklad existencie škody. V predmetnej veci neexistuje príčinná súvislosť medzi navrhovateľkou uvádzanou škodou a vytýkaným (nepreukázaným) nesprávnym úradným postupom odporcu.

Proti tomuto rozsudku (jeho zamietavému výroku vo veci samej) podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý výrok rozsudku zmenil tak, že návrhu navrhovateľky na náhradu škody vyhovie, alebo, aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Namietla, že súd pri rozhodovaní nezohľadnil, že odporca nepostupoval v súlade s princípom právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty. V tejto súvislosti uviedla niektoré citáty z rozhodnutí súdov, a to z nálezu Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 341/07, nálezu Ústavného súdu I. ÚS 243/07, ako aj z nálezu Ústavného súdu ČR sp. zn. PL. ÚS 21/96. Odporcov argument o tom, že upozornil Družstvo, že odporca vykonáva dohľad nad činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt podľa § 135 ods. 1 zák. č. 566/2001 Z.z., ale nie dohľad nad celkovou činnosťou Družstva, je úplne irelevantný, ak navrhovateľka nemohla o takto zúženom dohľade orgánu dohľadu vedieť. V tejto súvislosti poukázala na zák. č. 566/2001 Z.z., ktorý nepoužíva rozlíšenie medzi „činnosťou“ a „celkovou činnosťou“ dohliadaného subjektu, pričom takéto rozlíšenie neobsahovalo ust. § 135 ods. 1 tohto zákona ani v čase, keď odporca schválil projekt Investície (2002) a Družstvo sa stalo dohliadaným subjektom ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt. Má za to, že predmet dohľadu nebol menený a navrhovateľka sa dôvodne spoliehala, že v rámci dohľadu bude odporca dohliadať na dodržiavanie podmienok ustanovených povoleniami podľa zák. č. 566/2001 Z.z.. Z toho dôvodu nie je pravdou, že neexistuje príčinná súvislosť medzi škodou navrhovateľky a porušením zákonných povinností odporcom, spočívajúcich v nesprávnom výkone dohľadu, ktorým bol porušený zák. č. 566/2001 Z.z.. Za nepochopiteľné preto považuje konštatovanie súdu prvého stupňa, že navrhovateľka

sa mala viac starať o svoje záležitosti v rámci zásady, že „právo patrí bdelym“. Navrhovateľka nemala zákonom stanovené právomoci dohľadu nad činnosťou Družstva, ani obchodníka s CP, ktorými mohla zabezpečiť dodržiavanie zák. č. 566/2001 Z.z.. Tým, že došlo k zamietnutiu jej návrhu aj z dôvodu nedostatku príčinnej súvislosti, resp. z dôvodu, že k nezákonnému postupu zo strany odporcu nedošlo, súd odobril výklad zák. č. 566/2001 Z.z., ktorý úplne popiera zmysel právnej úpravy dohľadu.

Navrhovateľka poukázala na to, že povinnosťou NBS podľa § 137 ods. 2 zák. č. 566/2001 Z.z. je a bolo zisťovanie a vyhodnocovanie informácií, pričom podľa § 135 ods. 1 zák. č. 566/2001 Z.z., ktorý platí v tomto znení už od 1.5.2007, Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, ako aj obchodník s CP, patrili a patria k povinne dohliadaným subjektom zo strany NBS, hoci odporca tvrdil celý čas v konaní opak. Podľa § 135 ods. 2 zák. č. 566/2001 Z.z. mal odporca zisťovať všetky informácie a podklady o dodržiavaní, resp. nedodržiavaní povolení na činnosť vydaných NBS Družstvu a obchodníkovi s CP. Zároveň NBS má podľa § 135 ods. 2 zák. č. 566/2001 Z.z. zisťovať všetky informácie a podklady, a to aj o iných rizikách, ako tých vyplývajúcich z povolení na činnosť, vrátane rizík, ktorým sú, resp. mohli byť vystavené dohliadané subjekty, v rámci nich aj Družstvo činnosťou obchodníka s CP, ako i vrátane rizík, ktoré mohli viesť k ohrozeniu záujmov dokonca klientov dohliadaných subjektov, teda v tomto prípade samotnej navrhovateľky. V skutkovo a právne totožnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7C/206/2011 bolo výpoveďou svedka D.. I. P. C.. preukázané, že NBS už v roku 2007 pri kontrole Družstva zistila, že Družstvo má z hľadiska rizikovosti portfólia nedostatočne rozložené portfólio, ktoré bolo tvorené zmenkou jediného emitenta, a to spoločnosti CI HOLDING a.s., ktorá v tom čase akcionársky vlastnila obchodníka s CP, t.j. že Družstvo malo všetky peňažné prostriedky získané od navrhovateľov investované v subjekte personálne a majetkovo prepojenom s obchodníkom s CP a Družstvom. V uvedenom konaní bolo ďalej zistené, že NBS sa po zistení rizikovosti portfólia Družstva uspokojila s tým, že toto portfólio bolo následne rozložené namiesto jednej do troch zmieniek vystavených spoločnosťou CI HOLDING a.s., CI REALITY s.r.o. a GLOBAL production, s.r.o., pričom posledné dve spoločnosti boli opäť stopercentnými dcérskymi spoločnosťami CI HOLDING, a.s., a vo všetkých troch spoločnostiach bol navyše či už členom predstavenstva, alebo konateľom, D.. E. Č., vtedajší predseda predstavenstva obchodníka s CP. Teda NBS aj naďalej akceptovala stav, že celé portfólio Družstva je rozložené a investované do prepojených subjektov s CI HOLDING a.s. a obchodníkom s CP. Následne v roku 2008 NBS vydala právoplatné sankčné rozhodnutie voči obchodníkovi s CP, v ktorom konštatovala, že obchodník s CP vo svojej činnosti, pre svojich klientov a v rámci nich aj výslovne pre Družstvo, porušil zák. č. 566/2001 Z.z. vo viacerých podstatných ohľadoch. Ani po vydaní tohto rozhodnutia, okrem bezvýznamnej pokuty vo výške 10.000,- eur, rovnako ani po zisteniach vo vzťahu k samotnému Družstvu z roku 2007, NBS nevyužila svoje kompetencie v zmysle zák. č. 566/2001 Z.z. existujúce už od roku 2007, a neprijala žiadne následné kontrolné alebo významnejšie opatrenia, ktoré podľa zák. č. 566/2001 Z.z., ako i zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom, mala a stále má. Týmto podcenením situácie NBS umožnila ďalšiu činnosť Družstva, aj obchodníka s CP, čo vyústilo v roku 2010 do nedostupnosti navrhovateľkou vložených prostriedkov do Družstva, pričom NBS svojou nečinnosťou a ľahostajným prístupom k svojim kompetenciám zapríčinila tiež to, že navrhovateľka už skôr nemohla rozpoznať riziko svojej investície, resp., že túto investíciu jej NBS svojim zanedbaným dohľadom ani v minimálnej možnej miere neochránila. NBS rozhodnutím zo dňa 30.5.2011 pod číslom H.-XXXXX-X/XXXX, ktorý bol vydaný v rámci výkonu dohľadu nad Družstvom, zakázala družstvu predaj majetkových hodnôt (ďalej len rozhodnutie o zákaze činnosti) z dôvodu neaktuálnosti prospektu vzhľadom k tomu, že sa zmenili skutočnosti v ňom uvedené. Navrhovateľka tiež uviedla, že z výpočtu uvedených nedostatkov prospektu Družstva uvedených v rozhodnutí o zákaze činnosti je nepochybné, že prospekt bol neaktuálny, pričom samotná NBS uviedla, že na základe neaktuálneho prospektu nie je možné uskutočňovať verejnú ponuku majetkových hodnôt. Údaje zahrnuté do prospektu boli v skutočnosti neaktuálne dlhodobo pred májom roku 2010, a táto neaktuálnosť siahala až späť k 31.12.2006, kedy došlo v sídle NBS dňa 27.8.2008 k stretnutiu s poverenými členmi predstavenstva Družstva D.. I. P. T. D.. F. X. za účelom prerokovania problémov činnosti Družstva z dôvodu nedodržiavania prospektu. I na základe takéhoto prerokovania nedostatkov vyplynulo, že Družstvo svojím konaním porušovalo ust. § 129 ods. 3, v spojení s ust. § 128 ods. 1 písm. b), c) a h), a ust. § 125c ods. 1 v spojení s ust. § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z.z. od 31.12.2006, avšak NBS voči Družstvu zasiahla až v máji roku 2011, kedy mu zakázala činnosť.

K predčasnosti žalobného návrhu navrhovateľka uviedla, že podľa rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky 29Cdo/49678/2009 zo dňa 11.4.2012, ktorý je z hľadiska skutkového a právneho stavu plne aplikovateľný aj na slovenské právne pomery, existujúce konkurzné konanie samo osebe nevyučuje

možnosť podať veriteľom, ktorý si prihlásili svoju pohľadávku do konkurzu, žalobu o náhradu škody proti štátu a nerobí žalobu predčasnou. Súd má v konaní o náhradu škody totiž povinnosť skúmať, či aktuálny stav konkurzného konania objektívne vylučuje možnosť uspokojenia navrhovateľky ako veriteľa v konkurznom konaní, a ak áno, v akom rozsahu, pričom pri tomto vyhodnotení súd nemá čakať až na konečné rozvrhové uznesenie konkurzného súdu, ale je povinný zohľadniť už napr. správy ustanoveného správcu konkurznej podstaty o stave daného konkurzu. Navrhovateľka má za to, že škoda na jej strane v čase rozhodovania súdu existovala.

Zároveň navrhovateľka v odvolaní namietla, že listinné dôkazy vyžiadané prvostupňovým súdom, resp. predložené účastníkmi konania v značnom počte a rozsahu, neboli riadne vykonané spôsobom ustanoveným v § 129 ods. 1 O.s.p., keď v zápisniciach nie je uvedené, že boli prečítané určité presne označené listiny, alebo ich presne označené časti. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo 11/2010 s tým, že takéto dôkazy preto nemôžu byť podkladom pre právne posúdenie veci o základe uplatneného nároku.

K odvolaniu navrhovateľky sa písomne vyjadril odporca, a toto vyjadrenie bolo navrhovateľke doručené odvolacím súdom dňa 30.11.2015. Odporca v ňom navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne a právne správny potvrdil. Podľa odporcu súd prvého stupňa v prejednávanej veci vykonal rozsiahle dokazovanie, riadne zabezpečil listinné dôkazy, dostatočne a správne zistil skutkový stav a dospel aj k správne a riadne odôvodnenému rozhodnutiu. Poukázal na to, že podstatou na spravodlivé konanie nie je právo na úspech v konaní, teda na rozhodnutie zodpovedajúce názorom a predstavám navrhovateľky a jej právneho zástupcu. Navrhovateľkou uvádzané tvrdenia nesvedčia o žiadnej predčasnosti napadnutého prvostupňového rozhodovania, pretože pojednávania v skutkovo a právne identických veciach sa konali pravidelne už od 2.7.2012. Naopak, tvrdenia navrhovateľky nasvedčujú, že sa účelovo snaží dodatočne navrhovať ďalšie právne irelevantné dôkazy, ktoré odďaľujú rozhodnutie vo veci. Navrhovateľka nevyužila všetky možnosti na vymoženie svojho nároku, keď nepodala žiaden návrh proti členom predstavenstva, ani členom kontrolnej komisie družstva, ktorí by boli zodpovední za riadenie Družstva a tiež za hospodárenie a nakladanie s majetkom Družstva. K námietke navrhovateľky, že odporca nepostupoval v súlade s princípom právneho štátu, uviedol, že jeho kompetencie sú dané platnými právnymi predpismi, vrátane Ústavy SR. Odporca postupoval v súlade s ústavou, nebol nečinný, a ani nespôsobil žiadne zbytočné prietahy pri svojom postupe voči Družstvu, ale aj obchodníkovi s CP, dodržiaval zákonné pravidlá ustanovené zákonom o dohľade a zák. č. 566/2001 Z.z.. Zároveň odporca uviedol, že od účinnosti novelizovaného ust. § 129 ods. 3 zák. č. 566/2001 Z.z., teda až od 1.6.2010, boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú aj povinnosť dodržiavať schválený prospekt investície. Až odvtedy mohol odporca dohliadať, či družstvo dodržiava schválený prospekt investície. Pri prospekte investície nešlo o také rozhodnutie odporcu, ktorým by odporca určil, alebo stanovil vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt nejaké podmienky, ktoré by vyhlasovateľ mal dodržať. Taktiež povinnosť aktualizovať prospekt investície podľa § 125c ods. 1, v spojení s § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z.z. bola stanovená vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt až od 1.1.2009 na základe novelizovaného ust. § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z.z. v znení zák. č. 558/2008 Z.z.. Počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt zodpovedal a zodpovedá investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v prospekte investície v zmysle § 128 ods. 1 písm. h) zák. č. 566/2001 Z.z.. Žiaden zákon neukladal vyhlasovateľom verejnej ponuky majetkových hodnôt, ani Družstvu, žiadne povinnosti v oblasti obmedzenia rozloženia rizík ani krytia rizík, na rozdiel od iných dohliadaných subjektov, napr. Správcovskej spoločnosti pre kolektívne investovanie a niektorých ďalších dohliadaných subjektov, a preto údajné (reálne neexistujúce povinnosti) Družstva nemohol odporca kontrolovať. Za činnosť Družstva celkovo zodpovedá a v mene Družstva koná predstavenstvo Družstva ako štatutárny a výkonný orgán Družstva, ktorý riadi jeho činnosť, rozhoduje o všetkých záležitostiach, pokiaľ nie sú zákonom, stanovami a rozhodnutím členskej schôdze vyhradené inému orgánu Družstva, t.j. za dodržiavanie prospektu investície Družstva bolo aj voči členom Družstva vždy zodpovedné predstavenstvo ako štatutárny orgán, a to bez ohľadu na fakt, či vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt táto povinnosť bola alebo nebola osobitne uložená v zák. č. 566/2001 Z.z.. Odporca nevykonával dohľad nad finančnými ukazovateľmi Družstva, ktoré malo široký predmet činnosti. Odporca mohol kontrolovať len to, či si Družstvo plní informačné povinnosti podľa bývalých ust. § 126 až § 130 zák. č. 566/2001 Z.z., a to, či informácie zverejňované Družstvom obsahujú náležitosti predpísané bývalým ust. § 129 zák. č. 566/2001 Z.z., a či Družstvo zverejňuje finančné správy v zmysle

bývalého ustanovenia § 130 zák. č. 566/2001 Z.z.. Odporca nebol a ani nie je príslušný potvrdzovať správnosť finančných ukazovateľov.

Pokiaľ navrhovateľ poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cdo/4968/2009 zo dňa 11.4.2012 a tvrdí, že existujúce konkurzné konanie samo o sebe nevyklučuje možnosť podať veriteľom, ktorí si prihlásili svoje pohľadávky do konkurzu, návrh o náhradu škody proti štátu a nerobí žalobu predčasnou, má za to, že toto jeho tvrdenie je zavádzajúce a nezodpovedá skutočnosti. Predmetný rozsudok primárne rieši problematiku zodpovednosti iných subjektov ako štátu, a iba sekundárne sa zaoberá zodpovednosťou za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci. Najvyšší súd Českej republiky výslovne judikoval, že akokoľvek inak nie je možné zmiešavať posúdenie otázky vzniku škody pri zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci s otázkou zodpovednostných nárokov osôb uvedených v § 3 ods. 2 ZKV (českého zákona č. 328/1991 Sb. o konkurzu a vyrovnání ve znení pozdějších předpisů). Tento rozsudok sa konkrétne zaoberal náhradou škody, ktorej sa navrhovateľia domáhali proti členom štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti (teda nie proti štátu) preto, lebo členovia štatutárneho orgánu si oneskorene splnili povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok danej obchodnej spoločnosti. Posúdenie otázky vzniku škody je v prípade týchto subjektov, t. j. členov štatutárneho orgánu zodpovednosti za škodu úplne odlišné, ako posúdenie otázky vzniku škody pri zodpovednosti štátu za škodu a nemožno ich navzájom zmiešavať. Skutočná existencia pohľadávok navrhovateľky a ich výška voči Družstvu sa bude zisťovať v rámci incidenčných súdnych konaní. Až následne, ak pohľadávka navrhovateľky voči dlžníkovi nebude uspokojená v rámci konkurzu, až vtedy jej môže vzniknúť škoda. Táto škoda nevzniká v okamihu splatnosti pohľadávky, ani v okamihu omeškania dlžníka, ale mohla by vzniknúť až okamihom, keď sa právo veriteľa (navrhovateľky) voči dlžníkovi stalo fakticky nevykonalým. Navrhovateľka si teda zmiešava ujmu, ktorá jej ako veriteľovi bola spôsobená doterajším neplnením záväzkov jej dlžníkom s ujmu, ktorá je jednou z podmienok vzniku nároku na náhradu škody. Navrhovateľke zatiaľ nevznikla žiadna škoda, pretože má ako veriteľ vymáhateľnú pohľadávku voči svojmu Družstvu ako dlžníkovi, a jej žaloba je jednoznačne predčasná, čo objektívne a správne skonštatoval aj prvostupňový súd. K tvrdeniu navrhovateľky, že listinné dôkazy neboli riadne vykonané spôsobom upraveným v ustanovení v § 129 ods. 1 O.s.p., odporca uviedol, že aj keď v zápisnici z pojednávania nie je osobitne uvedené, že na tomto pojednávaní boli prečítané určité listiny, alebo ich presne označené časti, zo zápisnice jasne vyplýva (a skutočnosťou je), že súd oboznámil (vykonal) jednotlivé dôkazy nachádzajúce sa v súdnom spise. Zo zápisnice z pojednávania jednoznačne vyplýva, že účastníci prehlásili, že poznajú obsah všetkých založených listinných dôkazov, boli s nimi riadne oboznámení, na čítaní založených listinných dôkazov netrvali. Obsah všetkých listinných dôkazov bol dobre známy súdu, právnomu zástupcovi navrhovateľky, aj odporcovi. Na Okresnom súde Bratislava I sa vedú voči odporcovi stovky sporov na rovnakom skutkovom a právnom základe, pričom vo všetkých sporoch je právnym zástupcom navrhovateľov (veriteľov Družstva) advokátska kancelária FUTEJ & Partners s.r.o..

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.). Vo veci dňa 12.1.2016 verejne vyhlásil rozsudok podľa § 156 ods. 3, v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p., nakoľko preskúmaním napadnutého rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo zistil, že odvolaniu navrhovateľky nemožno priznať úspech, keďže prvostupňový súd na základe vykonaného dokazovania riadne zistil skutkový stav veci (§ 153 ods. 1 O.s.p.), vec správne právne posúdil, a svoje rozhodnutie tiež náležitým spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup zo strany NBS tvrdený navrhovateľkou. V tomto smere odvolací súd poukazuje na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku.

K uvedenému odvolací súd dodáva, že zákon č. 514/2003 Z. z. definuje nesprávny úradný postup v ustanovení § 9 ods. 1 druhá veta tak, že okrem iného sa zaň považuje porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.

Z obsahu pojmu „nesprávny úradný postup“ vyplýva, že vo všeobecnosti môže ísť o akúkoľvek činnosť, spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone, alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu, alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie, alebo cieľov tejto činnosti. Vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je viazaný na splnenie jej predpokladov. Sú nimi: nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v konaní nebolo preukázané, že by odporca nesprávne úradne postupoval tým, že riadne nevykonával bankový dohľad nad uvedenými subjektmi. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že až od účinnosti novelizovaného ustanovenia § 129 ods. 3 zákona č. 566/2001 Z.z. (novela zákona č. 566/2001 Z.z. vykonaná zákonom č. 129/2010 Z.z.), teda až od 1.6.2010 boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú povinnosť dodržiavať schválený prospekt investície. Teda až od 1.6.2010 mohla NBS dohliadať, či družstvo dodržiava schválený prospekt investície. Zároveň povinnosť aktualizovať prospekt investície v zmysle § 125 c) ods. 1, v spojení s § 127 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z.z. bola vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt stanovená až od 1.1.2009 na základe novelizovaného ustanovenia § 127 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z.z. (novela zákona 566/2001 Z.z. vykonaná zákonom č. 558/2008 Z.z.). Počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt zodpovedal investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v prospekte investície štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt (§ 128 ods. 1 písm. h) zákona č. 566/2001 Z.z.) a pokiaľ ide o rizikovosť portfólia, zákon č. 566/2001 Z.z. neukladá vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt, a teda ani družstvu, žiadne povinnosti v oblasti rozloženia rizík, na rozdiel od iných dohliadaných subjektov (napr. správcovské spoločnosti pre kolektívne investovanie). Preto tieto neexistujúce povinnosti družstva nemohla NBS kontrolovať. NBS nevykonávala dohľad nad finančnými ukazovateľmi družstva, ako sa mylne domnieva navrhovateľka. NBS mohla podľa platnej právnej úpravy kontrolovať len to, či družstvo plní informačné povinnosti v zmysle § 126 až 130 zákona č. 566/2001 Z.z.. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že navrhovateľka si musela byť vedomá toho, že s jej investíciou je spojené riziko a že doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov (ustanovenie § 129 ods. 1 písm. b) zákona č. 566/2001 Z.z., v znení platnom do 21.7.2013; § 126 až 130 boli zo zákona č. 566/2001 Z. z. vypustené novelou, vykonanou zákonom č. 206/2013 Z.z., účinným dňa 22.7.2013). Ak si tejto skutočnosti navrhovateľka nebola vedomá, nemožno to pričítať na ťarchu NBS v zmysle zásady, podľa ktorej neznalosť zákona neospravedlňuje. To isté platí aj pokiaľ ide o argumentáciu navrhovateľky, že o rozsahu dohľadu NBS nad činnosťou družstva nemala vedomosť. Vzhľadom na vyššie uvedené je nesporné, že v predmetnom konaní nebol preukázaný základný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, ktorá mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom štátu v zmysle § 9 zák. č. 514/2003 Z.z., v danom prípade NBS.

Pokiaľ ide o rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cdo/4968/2009, na ktorý v odvolaní poukazovala navrhovateľka, odvolací súd sa v tomto smere stotožnil s podrobnou argumentáciou odporcu. Z rozsudku Najvyššieho súdu ČR nevyplýva záver, že návrh o náhradu škody proti štátu možno podať v ktoromkoľvek štádiu konkurzného konania. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu je nedobytnosť pohľadávky poškodeného v tom zmysle, že je zrejmé, že poškodený neobdrží v konkurznom konaní žiadnu sumu. To, v akej výške vznikla veriteľovi škoda, možno zistiť už skôr, než pri rozvrhu, a to napr. pri vydaní čiastočného rozvrhu, alebo pri právoplatnom schválení konečnej správy. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia odvolací súd ešte uvádza, že miera možného uspokojenia veriteľov dlžníka môže byť objasnená už pri vydaní čiastočného rozvrhu, prípadne pri právoplatnom schválení konečnej správy, ak z nej bude zrejmé, že dosiahnutý výťažok speňaženia konkurznej podstaty nebude stačiť na plné uspokojenie pohľadávok za podstatou a pracovných nárokov, takže nezaistení veritelia druhej triedy neobdržia pri rozvrhu v podstate nič. V predmetnej veci v konkurznom konaní, vyhlásenom na majetok Družstva nedošlo k speňažovaniu majetku z podstaty, a preto správca konkurznej podstaty doteraz nemohol podať konečnú správu o speňažovaní majetku a vzhľadom na to nemohlo dôjsť ani k čiastočnému rozvrhu. Za tohto stavu otázka nedobytnosti pohľadávky nie je vyriešená, keďže nie je zrejmé, že v konkurznom konaní navrhovateľka nedostane nič. Vzhľadom na túto skutočnosť nemožno ustáliť ani výšku škody. Preto je správny aj záver súdu prvého stupňa, že návrh bol podaný predčasne.

V postupe súdu prvého stupňa odvolací súd nezistil ani procesné pochybenia alebo vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď sa nestotožnil s námietkou navrhovateľky, že súd nevykonával riadne dokazovanie listinnými dôkazmi. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 10.9.2014

jednoznačne vyplýva, že zástupcovia účastníkov vyhlásili, že poznajú obsah všetkých založených listinných dôkazov, boli s nimi riadne oboznámení, na čítaní založených listinných dôkazov netrvajú. Navyše, aj keby súd prvého stupňa všetky listinné dôkazy podrobne nečítal, v zmysle ust. § 121 O.s.p. netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti. V posudzovanej veci je nepochybné, že obsah listinných dôkazov je účastníkom konania, ich zástupcom i súdu prvého stupňa (i odvolaciemu súdu) všeobecne známy z jeho činnosti, nakoľko bývalí, resp. súčasní členovia Družstva vedú pred Okresným súdom Bratislava I (a konkrétne aj pred sudkyňou P. B.) desiatky, ba až stovky sporov voči rovnakému odporcovi, na rovnakom skutkovom a právnom základe, v zastúpení rovnakým právnym zástupcom, a poukazujúc na rovnaké listinné dôkazy, takže dokazovanie ich podrobným čítaním, ani nebolo potrebné vykonať.

S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1, v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy nevznikli.

K výroku II.:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil navrhovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20,- eur podľa pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov v spojení s § 6 ods. 2 veľa druhá zák. č. 71/1992 Zb., v lehote 15 dní od doručenia uznesenia.

Proti tomuto uzneseniu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a konanie o vyrubenie súdneho poplatku zastavil. Namietla nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa s tým, že v zmysle § 4 ods. 1 písm. k) zákona o súdnych poplatkoch účinného do 1.10.2012, od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Poukázala aj na § 18ca zákona o súdnych poplatkoch účinného k 1.10.2012 (Prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. októbra 2012) s tým, že poplatok za odvolanie nie je navrhovateľka povinná zaplatiť, pretože konanie o náhradu škody podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, sa začalo do 30.9.2012. Na toto konanie sa vzťahuje neobmedzené vecné oslobodenie od platenia súdneho poplatku ex lege, ktoré sa týka všetkých položiek Sadzobníka Zákona o súdnych poplatkoch.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolacia námietka navrhovateľky o nesprávnom právnom posúdení veci spočíva v podstate v tom, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobu podala na súd pred 1.10.2012 (konkrétne dňa 30.12.2011), je v zmysle ust. § 18ca zákona o súdnych poplatkoch, nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.9.2012, dokedy bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Z toho vyvodzuje, že jej nevznikla poplatková povinnosť v súvislosti s podaným odvolaním proti rozsudku zo dňa 10.9.2014, č.k. 12C/176/2011-209.

Tento právny názor navrhovateľky však nie je správny.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len ZoSP), súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a) ZoSP, poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu.

Podľa § 2 ods. 4 ZoSP, v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) ZoSP, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 2 ZoSP, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 18ca ZoSP (Prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. októbra 2012), z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa platí súdny poplatok vo výške 20,- eur.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa rozhodol správne, keď uznesením uložil navrhovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie, aj keď konanie o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (čo bolo predmetom konania v prejednávanej veci) bolo do 30.9.2012 od poplatku vecne oslobodené, a teda nebolo uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov. Položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu ZoSP, bola do sadzobníka vložená novelou ZoSP, vykonanou zákonom č. 286/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.10.2012. Touto novelou bolo tiež zrušené ust. § 4 ods. 1 písm. k) ZoSP, ktorým bolo od poplatku oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Takéto súdne konanie teda nie je od 1.10.2012 oslobodené od poplatkov. To znamená, že navrhovateľka by nebola povinná zaplatiť poplatok za odvolanie iba v prípade, ak by odvolanie podala do 30.9.2012. Pretože odvolacie konanie sa začalo podaním odvolania proti rozsudku zo dňa 10.9.2014, č.k. 12C/176/2011-209 až dňa 9.10.2014, t.j. za účinnosti ZoSP v znení zákona č. 286/2012 Z.z., navrhovateľke ako odvolateľovi (navrhovateľovi poplatkového úkonu - odvolania) vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20,- eur.

Keďže odvolacia námietka navrhovateľky o nesprávnom právnom posúdení veci neobstoje, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

K výroku III.:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil navrhovateľke povinnosť v lehote 10 dní od doručenia uznesenia zaplatiť súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní vo výške 36,40 eur podľa položky 20a Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb..

Proti tomuto uzneseniu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a konanie o vyrubenie súdneho poplatku zastavil. Namietla nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa. Zdôraznila, že predmetom konania vo veci samej je nárok navrhovateľky na náhradu škody proti Slovenskej republike, zastúpenej NBS podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení, ktoré konanie sa začalo do 30.9.2012, a na ktoré sa s poukazom na § 18ca ZoSP vzťahuje neobmedzené vecné oslobodenie od platenia súdneho poplatku ex lege, ktoré sa týka všetkých položiek Sadzobníka ZoSP. Uvedené vecné oslobodenie od platenia súdneho poplatku smeruje k vecnému oslobodeniu od povinnosti platenia akýchkoľvek súdnych poplatkov uvedených v Sadzobníku ZoSP, účinného do 30.9.2012, teda aj poplatku uvedeného v položke 20a. S oslobodením navrhovateľky od platenia súdnych poplatkov v zmysle § 4 ods. 1 písm. k) ZoSP do 30.9.2012 je teda spojené aj oslobodenie navrhovateľky od platenia poplatku za úkon súdu, uvedený v položke č. 20a Sadzobníka, t.j. poplatku za vyhotovenie rovnopisu podaní a ich príloh, ktoré vytvoria súdny spis. V tejto súvislosti navrhovateľka poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 9.8.2011, sp. zn. 5MCdo 20/2010, ako aj na

rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.7.2012, č.k. 5Co/313/2012-131, ktorý sa v konaní s právne a skutkovo identickým predmetom konania stotožnil s dôvodmi uvedenými navrhovateľom v odvolaní a rozhodol o zrušení napadnutého uznesenia.

Odvolací súd preskúmal aj toto napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

Položka 20a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu ZoSP, bola do sadzobníka vložená novelou ZoSP, vykonanou zákonom č. 273/2007 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.7.2007. Zákomom č. 286/2012 Z.z. bolo zo ZoSP vypustené ust. § 4 ods. 1 písm. k), podľa ktorého bolo od poplatku oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Zároveň bol týmto zákonom do ZoSP vložený § 18ca, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.9.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.9.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.9.2012. Z uvedeného vyplýva, že toto konanie nie je od 1.10.2012 oslobodené od súdnych poplatkov. Posudzovaný poplatok nie je poplatkom za konanie, ale za úkon súdu, ktorým je vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní. Iba ak by sa poplatok vyberal za konanie súdu, tak by sa jeho sadzba týkala konania na jednom stupni (§ 6 ods. 2 ZoSP). Pretože v danom prípade išlo o poplatok za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní, oslobodenie od jeho platenia sa s poukazom na § 18ca ZoSP vzťahuje len na úkony navrhnuté do 30.9.2012. Vychádzajúc z názoru Najvyššieho súdu SR v jeho rozhodnutí sp. zn. 5MCdo 20/2010, je navrhovateľka oslobodená od všetkých poplatkov uvedených v Sadzobníku súdnych poplatkov, ale len za úkony navrhnuté do 30.9.2012.

V prejednávanej veci bol poplatok vyrubený za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní, celkom vo výške 36,40 eur, z toho vo výške 3,- eur bol poplatok vyrubený za podanie doručené súdu dňa 25.1.2013 v počte 9 strán, vo výške 5,60 eur za podanie doručené súdu dňa 30.1.2013 v počte 56 strán a vo výške 27,80 eur za podanie doručené súdu dňa 17.6.2014 v počte 278 strán. Pretože išlo o úkony súdu navrhnuté po 30.9.2012, súd prvého stupňa v súlade so zákonom vyrubil navrhovateľke súdny poplatok v zmysle položky 20a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Keďže odvolacia námietka navrhovateľky o nesprávnom právnom posúdení veci neobstojí, odvolací súd aj toto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.